

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyní JUDr. Hanou Sedláčkovou ve věci

žalobce: **Česká republika - Úřad pro zastupování státu ve věcech majetkových**, IČ 69797111,
sídlem Rašínovo nábřeží 390/42, 128 00 Praha

proti
žalovanému: **PŘEŠTICKÁ MASNÁ SPOLEČNOST s.r.o.**, IČ 45359385,
sídlem Revoluční 840, 334 01 Přeštice,
zastoupený opatrovníkem JUDr. Karlem Uhlířem,
advokátem sídlem Husova 722/13, 301 00 Plzeň

o návrhu dědice na zrušení jeho účasti ve společnosti

takto:

- I. Účast dědice České republiky - Úřad pro zastupování státu ve věcech majetkových, se sídlem Rašínovo nábřeží 390/42, 128 00 Praha 2, IČ 69797111, ve společnosti PŘEŠTICKÁ MASNÁ SPOLEČNOST s.r.o., se sídlem Revoluční 840, PSČ 334 01 Přeštice, IČ 45359385, se zrušuje.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů tohoto řízení.
- III. Žalovaný je povinen zaplatit státu České republice na účet Krajského soudu v Plzni soudní poplatek ve výši 2 000 Kč do tří dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

Odůvodnění:

Žalobou doručenou zdejšímu soudu dne 16. 4. 2018, ve znění jejího doplnění ze dne

Shodu s prvopisem potvrzuje Helena Mašková.

2. 5. 2019, se žalobce domáhal vydání rozhodnutí, jímž by jeho účast ve společnosti žalovaného byla zrušena podle § 211 odst. 1 zákona o obchodních společnostech a družstvech. Žalobu odůvodnil tím, že na základě usnesení Okresního soudu Praha – východ č. j. 25 D 110/2013-228 ze dne 2. 1. 2018, které nabylo právní moci dne 18. 1. 2018, připadl žalobci obchodní podíl ve společnosti po společníkovi J. P., narozeném , zemřelém . Důvody, pro které nelze po žalobci spravedlivě požadovat, aby zůstal společníkem žalovaného, spatřuje žalobce v tom, že obchodní podíl mu připadl ze zákona a zároveň bez jakéhokoli projevu jeho vůle. Z postavení navrhovatele jako státu lze též dovodit, že jeho primární činností není spolurealizovat podnikání soukromoprávních subjektů. Žalobce má za to, že není spravedlivé po něm požadovat, aby vykonával povinnosti společníka, primární činností státu z povahy věci není spolurealizovat podnikání soukromoprávních subjektů a nést odpovědnost za dosavadní hospodaření žalovaného, jehož předmětem činnosti je prodej a koupě zboží za účelem jeho dalšího prodeje, zprostředkovatelská činnost, výroba potravin a nápojů s výjimkou mlynářství, řeznictví a uzenářství atd. Společnost žalovaného byla založena v roce 1992, ve Sbírce listin obchodního rejstříku je založena pouze zakladatelská listina. Společnost nezaložila ani v jednom případě účetní závěrky a od 1. 2. 2014 nemá statutární orgán. Obchodní podíl byl v dědickém usnesení oceněn nulovou hodnotou. Zároveň v dědickém řízení bylo zjištěno, že společnost nevyvíjí žádnou činnost a ke dni 11. 2. 2019 byl dán podnět k soudu k jejímu zrušení.

1. Z obchodního rejstříku bylo ohledně žalovaného zjištěno, že od 1. 2. 2014 nemá zapsaného jednatele. Protože tu není osoba oprávněná za žalovaného jednat, byl žalovanému usnesením zdejšího soudu ze dne 28. 11. 2018 č. j. 44 Cm 47/2018-13 ustanoven výše uvedený opatrovník. Opatrovník žalovaného s žalobou nesouhlasil s tím, že má za to, že důvod uváděný žalobcem, tedy nabytí obchodního podílu ze zákona a bez jeho projevu vůle není důvodem, pro který by mohla být jeho účast ve společnosti zrušena. Takovým důvodem není ani skutečnost, že žalobce není podnikatelem a neúčastní se podnikání, a zároveň ani skutečnost, že společnost nevykazuje činnost. Opatrovník zároveň poukázal na úpravu dědictvého práva, dle něhož, případlo-li dědictví státu v rámci odúmrti, nemůže stát dědictví odmítnout, tato úprava pak podle žalovaného odporuje úpravě zákona o obchodních korporacích v části týkající se možnosti požadovat zrušení účasti dědice ve společnosti. Žalovaný zároveň poukázal na zákon č. 219/2000 Sb., dle něhož se řídí pravidla pro nakládání s majetkem státu, kdy nebylo prokázáno, že by žalobce při postupu v této věci postupoval v souladu s tímto zákonem a že by zde existovalo rozhodnutí, kterým by nabyté dědictví nebylo z hlediska státu potřebné.
2. V této věci má soud za zjištěné, že společníkem žalovaného byl J. P., narozen , zemřelý , s datem zápisu společníka 14. července 1992, a tímž datem zápisu jako jednatele společnosti žalovaného, s výmazem jednatele dne 3. prosince 2013. Jako další společníci žalovaného jsou v rejstříku zapsáni A. S., Ing. I. J., JUDr. T. C., J. S., J. Š., Ing. A. I., P. P., J. B., O. V., D. K., V. G. a J. T. (výpis z obchodního rejstříku žalovaného, úmrtní list J. P.). Obchodní podíl ve společnosti po zemřelém J. P. ve výši 7,62 %, kterému odpovídá vklad ve výši 20 000 Kč do základního kapitálu společnosti žalovaného, připadl na základě usnesení Okresního soudu Praha – východ ze dne 2. 1. 2018 č. j. 25 D 110/2013-228, které nabylo právní moci dne 18.1.2018, žalobci. Kromě uvedeného připadly žalobci podíly v dalších společnostech. Obvyklá cena aktiv dědictví byla určena částkou 0 Kč, stejně jako čistá hodnota dědictví (spis Okresního soudu Praha – východ sp. zn. 25 D 110/2013-228).
3. Podle § 211 zákona č. 90/2012 Sb., o obchodních společnostech a družstvech (dále zákon o obchodních korporacích – ZOK), dědic se může domáhat zrušení své účasti ve

společnosti soudem, jestliže jsou dány důvody, pro které na něm nelze spravedlivě požadovat, aby ve společnosti setrval; k právu uplatněnému po 3 měsících od právní moci usnesení soudu o dědictví se nepřihlíží. Dědic, který se domáhá zrušení své účasti ve společnosti soudem, se nesmí podílet na činnosti společnosti, ani když takovouto povinnost určuje společenská smlouva, ledaže se s ostatními společníky dohodne písemně jinak. Účast dědice ve společnosti nelze zrušit, jedná-li se o jediného společníka.

4. Po zhodnocení provedených důkazů soud dospěl k závěru, že žaloba byla podána důvodně. Žalobní návrh byl podán v zákonné tříměsíční lhůtě od právní moci usnesení soudu o dědictví, žalobce se na činnosti společnosti žalovaného nepodílí a zároveň není jediným společníkem této společnosti. Soud tedy zkoumal, zda lze po žalovaném jako dědici spravedlivě požadovat, aby ve společnosti setrval. Jak již bylo rozhodnuto KOS v Brně pod sp. zn. 10 Cm 33/93, „skutkovou podstatu pro zrušení účasti společníka ve společnosti s ručením omezeným ..... spočívající v tom, že na něm nelze spravedlivě požadovat, aby ve společnosti setrval, naplňuje též stav, kdy nedošlo k realizaci předmětu podnikání (činnosti) a tím ke splnění účelu existence společnosti podle společenské smlouvy“. V řízení bylo zjištěno, a to jak obsahem dědického spisu, tak výpisem ze Sbírký listin, že společnost nevyvíjí žádnou činnost a již několik let ani nemá jednatele, ostatně i proto jí byl ustanoven opatrovník pro toto řízení. V řízení zároveň nebylo tvrzeno ani prokazováno, že by se snad společnost žalovaného svému předmětu podnikání dle obchodního rejstříku věnovala. Vzhledem k tomu, že žalovaný nevyvíjí žádnou činnost již po dlouhou dobu, ani nelze mít za to, že by vyhověním žalobě došlo k neúměrnému zásahu do práv společnosti, popř. jejích společníků. Zároveň se soud ani nedomnívá, že by bylo úkolem státu jako dědice v tomto řízení řešit stávající situaci společnosti žalovaného, naopak i s ohledem na počet společníků, které dosud žalovaný má, je soud přesvědčen, že situace společnosti by měla být řešena právě těmito stávajícími společníky. Pokud bylo ze strany opatrovníka poukazováno na rozpor úpravy dědického práva a zákona o obchodních korporacích v jeho § 211, pak je třeba přisvědčit tomu, že stát má v rámci dědického řízení odlišné postavení od ostatních dědiců, kdy např. nemůže dědictví odmítnout, takovou úpravu však zákon o obchodních korporacích neobsahuje a dle názoru soudu v rámci úpravy zákona o obchodních korporacích je třeba státu jako dědici přiznat stejná práva jako dědiců ostatním. Postup dle zákona o obchodních korporacích tedy není úpravou dědického práva vyloučen. Konečně pokud se jedná o námitku opatrovníka žalovaného týkající se nedodržení postupu dle zákona č. 219/2000 Sb., tuto nepovažuje soud za přílehlavou. V případě, kdy byla podána v řízení žaloba oprávněnou osobou jednající za žalobce, soudu nepřísluší přezkoumávat v tomto řízení dodržení pravidel platných pro vnitřní postup úřadu. Na základě výše uvedeného tedy soud dospěl k závěru, že na žalobci jako dědici nelze spravedlivě požadovat, aby v žalované společnosti setrval, a proto žalobě vyhověl tak, jak je uvedeno ve výroku I. tohoto rozsudku.
5. O náhradě nákladů tohoto řízení bylo rozhodnuto podle § 150 o. s. ř. Ačkoli žalobce byl se svým žalobním návrhem úspěšný, soud nepovažuje za spravedlivé mu přiznat náhradu nákladů tohoto řízení za situace, kdy žalovaný se do svého procesního postavení dostal nezaviněně.
6. Výrok o povinnosti žalovaného zaplatit soudní poplatek je pak odůvodněn ust. § 2 odst. 3 zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, podle něhož, je-li návrhovátelem v řízení od poplatku osvobozen a soud jeho návrhu vyhověl, zaplatí podle výsledku řízení poplatek nebo jeho odpovídající část žalovaný, nemá-li proti návrhovateli právo na náhradu nákladů řízení nebo není-li též od poplatku osvobozen. Žalovaný v tomto řízení nemá proti žalobci právo na náhradu nákladů řízení ani nebyl v průběhu řízení od poplatku osvobozen, a proto bylo třeba postupovat podle shora uvedeného ustanovení a z těchto důvodů byl poplatek podle položky 4 odst. 1 písm. c) Sazebníku poplatků uložen

žalovanému tak, jak je uvedeno ve výroku III. tohoto rozhodnutí.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat odvolání do patnácti dnů ode dne doručení jeho písemného vyhotovení k Vrchnímu soudu v Praze prostřednictvím soudu podepsaného.

Plzeň 6. května 2019

JUDr. Hana Sedláčková v. r.
samosoudkyně